

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M. H.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě ze dne 8. 6. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017 č. j. OAM-162/LE-LE05-VL13-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu, ve které vytkl žalovanému procesní pochybení, konkrétně ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, dále vytkl nesprávné posouzení věci dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona

o azylu a porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, návrh zrušit napadené rozhodnutí a žalovanému uložit povinnost zaplatit náklady řízení. V doplněné žalobě ze dne 29. 6. 2017 uvedl, že došlo k porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, dále § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu nenastoupení do armády s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Soudního dvora EU, dle kterých trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování, a to i tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací, které odporují mezinárodnímu právu, nebo mu hrozí trest, kde intenzita nebo způsob výkonu trestu zakládá porušení lidských práv. V současné době jsou vztahy na Ukrajině nadále napjaté navzdory dohodám o příměří a stažení těžkých zbraní. Dochází tam k zadržování lidí kvůli podezření z kolaborace, dále tam dochází k mučení a jiným formám špatného zacházení. Některým byla dokonce i odepřena lékařská péče. Tyto informace potvrzuje i nová zpráva World Report 2017 – Ukraine od Human Rights Watch. Na výše uvedené navazuje i zpráva Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR). Mobilizaci na Ukrajině potvrzují i mediální zprávy, které poukazují na to, že prohledávali i studentské koleje při hledání těch, kdo se vyhýbají vojenské službě. Některým mužům je povolávací rozkaz předán rovnou na ulici, jiným v jejich zaměstnání, dalším pak například při cestování hromadnou dopravou. Tatáž zpráva dále informuje o násilném odvážení studentů, aniž by jim dali možnost se dát do pořádku. Výše uvedené skutečnosti tak odmítají tvrzení žalovaného o tom, že neprobíhá mobilizace a že: „Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postížitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu.“ Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, když je vidět, že na Ukrajině dochází k násilnému předávání povolávacích rozkazů a tudíž není de facto možné se jim vyhýbat donekonečna. Žalobce je proto názoru, že se žalovaný neseznámil podrobně s judikaturou soudů a se zprávami o zemi jeho původu, ze kterých plyne, že situace na Ukrajině je v armádních složkách velice špatná a že zajatci na obou stranách čelí špatnému zacházení. Žalobce se proto domnívá, že se žalovaný neseznámil s okolnostmi, pro které se žalobce obává trestu za nenastoupení do armády. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný zde nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a tím porušil i ustanovení § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Dále namítl porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Upozornil na špatnou situaci ve věznicích, když mu hrozí odsouzení za neplacení alimentů.

[3] Žalobce současně v žalobě požádal o ustanovení zástupce, který mu nebyl ustanoven usnesením ze dne 24. 7. 2017 č. j. 62 Az 10/2017-29.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 9. 2017 popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ust. § 12 písm. a), § 12

písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany ve smyslu vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Správní orgán odkazuje na obsáhlé zdůvodnění v napadeném rozhodnutí a opakuje, že žalobce v pohovoru dne 21. 11. 2016 uvedl, že vykonal základní vojenskou službu v r. 2000, a to v délce dvou let. Byl v hodnosti vojína – operátor návodčí letadel. Ukrajinu opustil v r. 2005 nebo 2006, odjel do ČR za prací, žádné konkrétní potíže ve vlasti neměl. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíhán. Na Ukrajině byl za manželkou v r. 2010, od té doby vlast nenavštívil. Z výše uvedeného je nesporné, že žadatel se na území Ukrajiny nenacházel a nepřevzal osobně žádný povolávací rozkaz. V průběhu správního řízení se pouze zmínil, že mu tam chodila předvolání do armády asi v červenci či srpnu 2016. V pohovoru na otázku, jak je možné, že by tam dostával předvolánky, když k mobilizaci záložníků již nedochází, odpověděl, že je to možné, že to nesleduje a nemá ani žádné informace. Jak správní orgán zjistil, sice na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 – 5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však vůbec nebylo. Navíc žalovaný vysvětluje, že dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Dle této informace také osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do ukrajinské armády povolávány. Závěrem správní orgán poukazuje na informace o zemi původu uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterých na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročež jsou obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády a účasti v bojích dle názoru správního orgánu bezpředmětné. Navrhl žalobu zamítnout.

[5] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava z odvodu do armády, obava vrátit se na Ukrajinu kvůli možnému trestnímu stíhání z důvodu neplacení alimentů a v souvislosti s touto skutečností snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby si mohl vydělat peníze na splacení svého dluhu za alimenty a na živobytí. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Nedospěl ani k závěru, že jmenovaný by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně obav jmenovaného z odvodu do armády správní orgán konstatuje, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva

o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž deklarovanou obavu žadatele vrátit se na Ukrajinu kvůli možnému trestnímu stíhání z důvodu neplacení alimentů nelze dle správního orgánu rozhodně podřadit taxativním důvodům pro udělení azylu

ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je zcela evidentní, že uvedený spor nemá naprosto žádnou souvislost s důvody, pro které je možné udělit azyl dle ust. § 12b) zákona o azylu, tedy žadatelovou rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením a podobně, ale jde pouze o čistě soukromé problémy a důsledek jeho vyhýbání se povinnosti přispívat na výživu jeho nezletilých dětí. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti samozřejmě známa a kterou se správní orgán nad rámec žadatelem tvrzených potíží ve vztahu k žadateli rovněž zabýval, pak správní orgán konstatuje, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Správní orgán v této souvislosti doplňuje, že si je samozřejmě vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině. S odkazem na výše citovanou Informaci OAMP o situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se ho vůbec netýká. Správní orgán připomíná, že jmenovaný dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žil na západě země, ve Lvovské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva.

[6] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 21. 11. 2016 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že pochází ze Lvovské oblasti, Ukrajinu opustil v r. 2005 nebo 2006, pak byl jednou na návštěvě na Ukrajině u manželky asi v r. 2010 na jeden měsíc. Při odjezdu z Ukrajiny neměl žádné problémy, odjel za prací. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že dluží manželce peníze za alimenty, z toho důvodu se obává vězení. Na Ukrajině nemá kde bydlet, neboť byt, ve kterém je hlášený, je jeho sestry a jako další důvod uvedl, že dostal předvolání do armády.

[7] Dále součástí spisu jsou zprávy o Ukrajině, a to konkrétně Informace MZV ČR, č.j. 115045-LPTP ze dne 9. října 2015, k č.j. MV-124143-1/OAM-2015 (Podmínky k výkonu základní vojenské služby, postih za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, civilní /alternativní služba, podmínky pro vyslání do oblastí bojů na východě země (ATO), postih či trest za nenastoupení k vojenské službě v rámci částečné mobilizace, občané Ukrajiny s trvalým pobytem či dlouhodobým pobytem v zahraničí a základní vojenská služba/vojenská služba v rámci částečné mobilizace), Informace MZV ČR, č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016,

k č.j. MV-43233-8/OAM-2016 (Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí), Informace OAMP (Bezpečnostní a politická situace na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na

východě země), Zdroj ČTK/Země bývalého SSSR, mezinárodní ze dne 26.9.2016 (Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály; Ukrajina, Rusko, armáda, prezident), Informace MZV, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, k č.j. MV-36321-3/OAM-2014 (Politická situace na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, Postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, Postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, Možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, Možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod, Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci), zpráva Amnesty International z dubna 2016 – Trest smrti (Rozsudky smrti a popravy v roce 2015), zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 3. března 2016 (Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, 16. listopadu 2015 až 15. února 2016), Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 (Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3), zpráva Freedom House z 27. ledna 2016 (Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina), zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z 13. dubna 2016 (Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015), zpráva Amnesty International z 24. února 2016 (Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016), Informace Human Rights Watch z 27. ledna 2016 (Výroční zpráva Human Rights Watch 2016).

[8] Soud projednal žalobu v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a o žalobě rozhodl bez ústního jednání za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[9] Žalobce v žalobě tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť má obavy z pronásledování, zejména z důvodu nenastoupení do armády. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[10] Žalobce opustil Ukrajinu z důvodu, že šel do České republiky za prací. V té době neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl nijak pronásledován, proto žalobce neplní podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu.

[11] Nyní žalobce tvrdí, že pro nenastoupení do armády, se tímto vymezil do určité sociální skupiny a z důvodu odmítnutí nastoupení do armády mu hrozí v případě návratu pronásledování, čímž plní podmínky pro aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud nepřisvědčil žalobci v tomto směru. Jednak soud nepřehlédl, že

žalobce v řízení před správním orgánem svou žádost především postavil na obavě z možného věznění z důvodu několik let neplacení alimentů. Pokud se týká obavy z důsledku nenastoupení do armády, tuto vůbec nekonkretizoval, jen uvedl, aniž to

nějak blíže rozvedl, že dostal předvolání do armády. Až teprve v doplněné žalobě tuto obavu postavil jako hlavní tvrzený důvod obavy z pronásledování v případě jeho návratu na Ukrajinu. Nejvyšší správní soud se opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval otázkou obav z odvedení do armády, a to nejen obecně, ale i konkrétně ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině (např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, dále ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016-24, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016-26; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je nutno vyvodit závěr, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34 vyslovil s odkazem na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, že: „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34). Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

[12] K žalobní námitce neudělení doplňkové ochrany soud nejdříve odkazuje na ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, dle kterého doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[13] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí

v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[14] K institutu doplňkové ochrany, jakož i k jejímu rozdílu oproti institutu azylu, se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009-99 uvedl, že „[i]nstitut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu *non-refoulement*, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 7Azs 260/2014).

[15] Smyslem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů výše uvedených nežádoucí požadovat jejich vycestování. Dle soudu žalovaný se přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany a soud se s žalovaným ztotožnil. Konkrétně výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo dokonce trestání. Soud již jen opakuje, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku. Žalovaný se zabýval i otázkou event. trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento netvrdil, že by si i povolávací rozkaz osobně převzal. Soud k uvedenému uvádí, že nepřevzetí povolávacího rozkazu v zemi původu není trestně postiženo, o čemž svědčí Informace MZV č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015. Žalobci tak vězení z důvodu toliko nepřevzetí povolávacího rozkazu nehrozí. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti. Nicméně obava z eventuální povinnosti konat vojenskou službu nelze pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem.

[16] Soud nepřisvědčil námitce, že důvodem obavy z návratu na Ukrajinu by mohla být korupce ve státní správě, v jejímž důsledku by neplacení alimentů před soudem mohla být projednána v jeho neprospěch. K takto obecné výtce soud pouze uvádí, že neplnění, byť i z nedbalosti, zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat své děti, je trestné i v České republice.

[17] Žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není v dané věci dle soudu důvodná, neboť žalobce nebyl na Ukrajině odsouzen, ani nemá povědomosti o probíhajícím soudním řízení. Žalobce pouze uvedl, že jeho rozvedená manželka ho dala k soudu z důvodu neplacení alimentů. Tato samotná skutečnost

neznamená, že žalobce byl nebo bude odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Soudu pak nezbyvá, než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[18] Soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán se žádostí o mezinárodní ochranu zabýval zcela dostatečně z pohledu všech ustanovení zákona o azylu a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Vyšel z informací, které mu žalobce poskytl a z informací o situaci na Ukrajině, které si žalovaný sám z různých nezávislých zdrojů opatřil, pro rozhodnutí měl dostatečně zjištěný skutkový stav. Namítané zkrácení práv ve správním řízení soud neshledal.

[19] Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46). Udělení mezinárodní ochrany pak v žádném případě nelze „využívat“ k legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).

[20] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

9

62 Az 10/2017

V Ostravě dne 30.11.2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně